

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/84/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121010337
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121010337.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.11.2022 v Trnave, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29.06.2022, sp. zn. 29T/12/2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 29.06.2022, sp. zn. 29T/12/2021 bol obžalovaný A. A. uznaný za vinného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období od mesiaca apríl 2019 až doposiaľ v C. D. E. ani inde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svoje nezaopatrované dcéry F. A., nar. XX.XX.XXXX, študentku Pedagogickej fakulty Masarykovej univerzity v Brne a G. A., nar. XX.XX.XXXX, študentku Materiálovo-technologickéj fakulty Slovenskej technickej univerzity so sídlom v Trnave, obe trvale bytom C. D. E., C. H. XX, i keď mu vyživovacia povinnosť vyplývala priamo zo Zákona o rodine a výška vyživovacej povinnosti mu bola určená aj rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 26.03.2009, sp. zn. 8C/207/2008, právoplatným dňa 03.04.2009 a to tak, že je povinný mesačne prispievať na výživu dcéry F. A. sumou 99,85 Eur a na výživu dcéry G. A. sumou 116,19 Eur, vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám ich matky I. A., trvale bytom C. D. E., C. H. XX, a hoci si bol obvinený vedomý tejto vyživovacej povinnosti voči svojim nezaopatreným dcéram F. a G. A. a za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona už bol aj odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 06.09.2018, sp. zn. 9T/78/2017, právoplatným dňa 06.09.2018, nejavil vážny záujem nájsť a udržať si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať, viackrát stratil zamestnanie vlastným zavinením a aj z evidencie uchádzačov o zamestnanie bol dňa 23.06.2019 vyradený pre nespoluprácu, pričom na výživu svojich nezaopatrených dcér, ktoré sa sústavným štúdiom na vysokej škole pripravujú na budúce povolanie neprispel žiadnou čiastkou, čím mu za obdobie od mesiaca apríl 2019 do mesiaca jún 2022 (vrátane) vznikol dlh na výživnom vo výške 6.691,03 Eur.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 176-181 spisu.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že obžalovaný urobil vyhlásenie § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Následne okresný súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom na všetky položené otázky v zmysle tohto zákonného ustanovenia obžalovaný odpovedal „áno“. Prokurátor vo vzťahu k obžalovanému navrhol jeho vyhlásenie prijať. Nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal okresný súd žiadne pochybnosti o vine obžalovaného, vykonal len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Pri ukladaní trestu u obžalovaného vyhodnotil jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona, priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť. Z dôvodu prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností okresný súd upravil zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona na novú trestnú sadzbu 12 mesiacov až 44 mesiacov. Následne okresný súd pristúpil k aplikácii § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam a uložil obžalovanému trest odňatia slobody pod spodnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 8 mesiacov, ktorý považoval za primeraný a zabezpečujúci účel trestu. Následne okresný súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný odvolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Pataya (č. I. 187 spisu), ktoré dodatočne aj písomne odôvodnil (č. I. 191-192 spisu).

Prokurátor prítomný na hlavnom pojednávaní sa vzdal práva na podanie odvolania (č. I. 165 spisu).

V písomnou odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že trestné právo má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Podľa názoru obžalovaného súd sa žiadnym spôsobom v napadnutom rozsudku ani počas konania nezaoberal možnosťou aplikácie tohto dôležitého princípu. Z povahy prejednáwanej veci vyplýva, že sa jedná predovšetkým o rodinnoprávnu vec, t.j. vec spadajúcu predovšetkým do oblasti súkromného práva. Nárok na zaplatenie dlžného výživného mohli poškodené uplatňovať a vymôcť prostredníctvom exekúcie.

Ďalej v odôvodnení odvolania uviedol, že nie je možné súhlasiť s názorom súdu, že nejavil vážny záujem nájsť a udržať si stále zamestnanie. Trpel duševnou poruchou – alkoholizmom, pre ktorý prišiel ešte pred jeho prvým odsúdením o prácu, avšak po prvom odsúdení šiel dobrovoľne na protialkoholické liečenie a lieči sa. Ihneď po návrate z protialkoholického liečenia sa zamestnal v zlievárňach, pričom v tomto zamestnaní neskončil z vlastnej vôle alebo v dôsledku vlastného konania, ale z dôvodu ukončenia prevádzky firmy, čím jeho pracovné miesto zaniklo. V predmetnom období od apríla 2019 mal iba jedno zamestnanie v ŽOS Trnava, kde by pokračovaním vo výkone práce riskoval svoje zdravie, preto ukončil pracovný pomer. Aj vo výkone trestu riadne pracoval. Nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby uhrádzal výživné, keď sám mal existenčné problémy, bol nezamestnaný, dokonca aj v hmotnej núdzi.

Poukazuje ďalej na skutočnosť, že v čase, kedy bol vo výkone trestu za neho platil štát náhradné výživné. Výška dlžného výživného teda nie je správne určená. Súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vyznieva ako prílišná tvrdosť voči obžalovanému, pričom považuje aj za neúčelný, nakoľko obžalovaný by pri alternatívnom treste mohol riadne pracovať a riadne uhrádzať výživné, pri výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody však vyživovacia povinnosť nebude plnená, resp. len v nižšej výške, alebo vzniknú zbytočné výdavky štátu platením náhradného výživného. Taktiež poukazuje aj na fakt, že vyšetrovateľ, prokurátor ani súd vôbec neskúmali, či poškodená G. A. v čase medzi ukončením štúdia na Žilinskej univerzite a začatím štúdia na Slovenskej technickej univerzite pracovala, resp. či sa samostatne živila, a teda či nezanikla vyživovacia povinnosť obžalovaného voči nej.

Na základe vyššie uvedeného žiada, aby odvolací súd obžalovaného oslobodil, resp. aby mu zmiernil uložený trest. Ak odvolací súd uzná, že odsúdenie obžalovaného je dôvodné, navrhuje, aby odvolací

súd použil ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a uložil obžalovanému A. A. alternatívny trest, resp. trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a primeranou skúšobnou dobou alebo skrátil prvostupňovým súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry a obhajcu obžalovaného. Verejné zasadnutie súd vykonal v neprítomnosti obžalovaného A. A. a svedkov-poškodených G. A. a F. A.. Obžalovaný bol o termíne verejného zasadnutia riadne upovedomený, upovedomenie prevzal 14.11.2022.

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí uviedol, že čo sa týka rozhodnutia prvostupňového súdu, toto považuje za zákonné a spravodlivé, odvolanie obžalovaného v časti o vine považuje za neprípustné a v časti o treste za nedôvodné.

Obhajca obžalovaného JUDr. Peter Paťay uviedol, že sa pridrižiava podaného odvolania, navrhol, aby súd uložil trest obžalovanému v zmysle návrhu, teda trest miernejší.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku, ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo odvolací súd, zhodne ako súd I. stupňa zistil, že:

prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podala dňa 19.02.2021 obžalobu na obvineného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona

okresný súd po prijatí vyhlásenia vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie oboznámením sa s aktualizovaným odpisom z registra trestov na obžalovaného, lustráciou ZVJS na obžalovaného, lustráciou v databáze súdov SR na obžalovaného, lustráciou v databáze priestupkov CESDAP na obžalovaného, listom poškodenej G. A. - výpočet dlžného výživného k mesiacu jún 2022, listom poškodenej F. A. - výpočet dlžného výživného k mesiacu jún 2022, potvrdením o ukončení štúdia G. A. zo Žilinskej univerzity zo dňa 2.9.2020, potvrdením o štúdiu G. A. z STÚ zo dňa 9.5.2022, potvrdením o ukončení štúdia F. A. z Masarykovej univerzity Pedagogickej fakulty zo dňa 27.5.2022.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku : Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku o tom, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, preto okresný súd so súhlasom okresného prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúvanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012).

Odvolací súd si všetky závery okresného súdu ohľadne uloženia trestu u obžalovaného prezentované v napadnutom rozsudku osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakovával vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

K výroku o treste:

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Trest (a osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestu za spáchaný trestný čin. Teoretická východiská penológie poukazujú na potrebu zvoliť optimálnu mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale práve naopak, pôsobia demoralizujúco, zároveň varujú pred tzv.

exemplárnym trestaním spočívajúcim v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individuálnej prevencie, ale potrebou odstrániť verejnosť ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potlačený moment prevencie. Trestné konanie má sledovať rovnako preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepseniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy.

Zdôrazniť treba tiež, že nielen samotná Ústava SR ako základný zákon štátu v čl. 16 ods. 2 („Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu a trestu.“), ale aj Dohovor o ochrane ľudských práv v čl. 6 („Právo na spravodlivé súdne konanie“) a tiež Charta základných práv EÚ v čl. 4 („Zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu“) a tiež čl. 49 ods. 3, v ktorom sú zakotvené zásady zákonnosti a primeranosti trestných činov a trestov, ktoré v sebe zahŕňajú bezpodmienečne právo každého človeka na primeraný trest a akýkoľvek zákaz neľudského a ponižujúceho zaobchádzania a ukladania trestov, ktoré v sebe zahŕňa aj zákaz ukladania nehumánnych a neprimeraných trestov. Páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou, zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, v žiadnom ohľade nemôže trest prevažovať toto bezprávie. (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4To/2/2013 zo 16. apríla 2013).

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd nepochybil pri postupe v konaní, ktorým dokazoval skutočnosť potrebnú pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočne rozsiahle dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Okresný súd u obžalovaného správne vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť, teda že obžalovaný sa ku skutku priznal a svoje konanie oľutoval (§ 36 písmeno l/ Trestného zákona) a nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona. Okresný súd prihliadol na okolnosti spáchaného skutku, ako aj okolnosti na strane páchatel'a. Následne správne upravil zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona (ktoré ustanovenie však opomenul vo výroku o treste uviesť) na 12 mesiacov až 44 mesiacov. Okresný súd pristúpil k aplikácii § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam a uložil obžalovanému trest odňatia slobody pod spodnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 8 mesiacov, ktorý považoval za primeraný a zabezpečujúci účel trestu. V prospech obžalovaného vyznel aj celkový postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, keď sa k tomuto skutku priznal, teda urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest za zákonný a spravodlivý a ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a ktorý dostatočne naplní funkciu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu uloženého trestu odňatia slobody, preto ani odvolacie námietky obžalovaného nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Okresný súd nepochybil keď podľa § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Je potrebné v prvom rade poukázať, že obžalovaný pred okresným súdom urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe a okresný súd toto vyhlásenie prijal. Obžalovaný bol okresným súdom poučený o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods.5 Trestného poriadku teda, že súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c). Preto sa odvolací súd nezaoberal odvolacími námietkami smerujúcich čo do výroku o vine obžalovaného.

Obhajca obžalovaného v konaní pred odvolacím súdom žiadal uloženie alternatívneho trestu, teda aby mu bol uložený trest povinnej práce. Krajský súd k tomuto uvádza, že obžalovaný už bol predchádzajúcim rozhodnutím (rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 9T/78/2017 zo dňa 06.09.2018), právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody, kde následne prišlo k neosvedčeniu odsúdeného v skúšobnej dobe. Obžalovaný sa trestného činu dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, preto mal aj odvolací súd zato, že bolo nevyhnutné ukladať obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody a to i s poukazom na ustanovenie § 49 ods.2 Tr. zákona. Navyše treba podotknúť, že trest bol obžalovanému uložený pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Takto uložený trest je vyhodnotený ako trest zákonný a primeraný.

Krajský súd záverom dodáva, že povinnosťou rodiča, ktorému deti nie sú zverené do osobnej starostlivosti, je prispievať na ich výživu a to aj na úkor svojich vlastných potrieb a neprenehávať ich výživu len na rodiča, ktorému je dieťa zverené, pričom je krajský súd toho názoru, že obžalovaný svojim laxným správaním sa k týmto povinnostiam, nepreukázal žiadnu zodpovednosť zodpovedajúcu dospelaj fyzickej osobe v súvislosti s jej starostlivosťou o nezaopatrené deti tak, ako jej to vyplýva aj zo Zákona o rodine. Vyživovaciu povinnosť obžalovaný neplnil vôbec alebo resp. iba čiastočne, o čom svedčí vysoký dlh na výživnom. Takto poskytované výživné nepokrýva výživu a náklady spojené so starostlivosťou o dieťa (či už maloleté alebo dospelé študujúce dieťa).

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.